

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou ve věci

žalobce: **V. B.**
st. přísl. Ukrajina
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 2. 4. 2026, č. j. OAM-1443/BA-BA01-VL15-PZ-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 2. 4. 2026, č. j. OAM-1443/BA-BA01-VL15-PZ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 16. 5. 2026. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce byl dne 15. 12. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort na adrese V. X, P., kdy nepředložil ke kontrole cestovní ani žádný jiný doklad totožnosti. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 16. 12. 2025, č. j. KRPP-172726-7/ČJ-2025-030022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 60 dnů.
3. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 15. 12. 2025 uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, nemá cestovní doklad, doručovací adresu uvedl na Ukrajině. Popsal, že z Ukrajiny naposledy odcestoval v roce 2021, kdy tam byl na dovolené, jinak od roku 2019 pobývá v ČR na zaměstnaneckou kartu. Uvedl, že v roce 2023 žádal o prodloužení, ale karta mu nebyla prodloužena, protože nedodal nějaké dokumenty a poté zde pobýval na vízum strpění, které měl dle svých slov platné do roku 2026. Sdělil, že 2x ukradl jídlo a jiné věci, jelikož byl bez práce, a byl chycen a odsouzen. Trestní příkaz převzal pouze jednou, a to letos v září osobně na Městské policii v Plzni. Sdělil, že čekal na předvolání jako v prvním případě, a pak si chtěl vydělat nějaké peníze a odjet do Polska. Uvedl, že asi půl roku bydlí na adrese T. X, byt č. X v P., u kamaráda J., který ho vzal k sobě do bytu. Sdělil, že nemá klíče od bytu, kamarádovi nic neplatí a je tam většinou, když je tam i on. Na dotaz, kde získává peníze na živobytí, sdělil, že se o něj stará J., platí mu jídlo, vzal ho do nemocnice, když měl zánět v ruce, své peníze ale nemá a chtěl by si najít brigádu na stavbě. Ohledně cestovního dokladu sdělil, že mu v dubnu 2025 ve vlaku ukradli celou tašku, kde měl i cestovní pas, hlásit to nikde nebyl, protože byl v té době psychicky na dně a nic řešit nechtěl. Sdělil, že volal na ambasádu v Praze, ale tam mu sdělili, že musí jet na Ukrajinu. Na Ukrajině má dceru, syna, rodiče a bratra a 2x do měsíce je s nimi v telefonickém kontaktu. Společnou domácnost s občanem EU nesdílí, nenachází se zde ani nikdo z jeho rodiny, nemá zde žádný majetek, závazky, pohledávky ani jiné vazby. O mezinárodní ochranu v ČR ani jinde v EU nežádal. Uvedl, že by se chtěl vrátit domů, ale v současné době se tam nechce vrátit kvůli válce a myslí si, že bude na hranicích hned odveden. Na dotaz, do jakého státu by vycestoval, když mu bylo uloženo soudní vyhoštění uvedl, že by odjel do Polska. Žalobce uvedl, že je zdravý a neužívá žádné léky.
4. Dne 20. 12. 2025 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
5. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 31. 12. 2025, č. j. OAM-1443/BA-BA01-BA06-Z-2025, žalovaný zajistil žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců a rozhodl, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 8. 4. 2026. Proti rozhodnutí o zajištění žalobce nikterak nebrojil.
6. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 1. 2026 žalobce nad rámec uvedeného sdělil, že důvodem přicestování do ČR bylo, že na Ukrajině se mu zhroutil

byznys, kdy na Ukrajině měl firmu Světlo zabývající se velkoobchodem s osvětlovací technikou. V ČR si chtěl jako zaměstnanec vydělat peníze, od roku 2019 zde pracoval v betonárce. Původně zde měl vízum na 2 roky, následně mu bylo na základě žádosti opět vydáno na 2 roky, tj. asi do roku 2023. Poté podal znovu žádost a dostal odpověď s výzvou k dostavení se a doplnění dokumentů, avšak tuto si vyzvedl se zpožděním až v lednu 2024, jelikož mu byla zaslána do poštovní schránky na ubytovně. Z důvodu zmeškání lhůty k doplnění informací bylo řízení o dalším pracovním vízu zastaveno a žalobce byl následně na počátku roku 2024 z betonárky propuštěn. V březnu 2024 obdržel žalobce vízum strpění na rok do roku 2025, které poté prodloužil do roku 2026. Po uložení soudního vyhoštění z ČR nevycestoval z důvodu špatného psychického stavu, částečně zde chtěl zůstat. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je válka na Ukrajině, kdy se po návratu do vlasti obává povolání do války. O mezinárodní ochranu dříve nežádal, jelikož nevěděl, že je zde taková možnost.

7. Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2026, č. j. OAM-1443/BA-BA01-K01-2025, které bylo žalobci doručeno dne 26. 2. 2026, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 3. 2026 žalobu, která je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 63 Az 16/2026, o níž dosud nebylo soudem rozhodnuto.
8. Součástí správního spisu je žádost žalobce posouzení důvodu zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ze dne 25. 3. 2026, v níž žalobce po vyličení skutkových okolností jeho případu žádal o posouzení trvání důvodů zajištění a navrhoval své přemístění do pobytového střediska. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-1443/BA-BA01-VL15-PŘZ-2025 ze dne 2. 4. 2026 o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, žádosti žalobce tak nevyhověl.
9. Součástí správního spisu je také opis z rejstříku trestů, z něhož vyplývá, že žalobce byl na území České republiky pravomocně odsouzen, a to trestním příkazem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 25. 8. 2025, sp. zn. 32 T 48/2025, který nabyl právní moci dne 16. 9. 2025, za přečin krádeže dle §205 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) a porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1/2 trestního zákoníku, kdy mu mj. byl uložen trest vyhoštění na dobu 36 měsíců z území České republiky.
10. Dne 2. 4. 2026 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž rozhodl o prodloužení zajištění tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 16. 5. 2025. Žalovaný opětovně posoudil nutnost ponechání žalobce v zajištění, přičemž shledal, že na důvodech zajištění uvedených v jeho rozhodnutí č.j. OAM-1443/BA-BA01-BA03-Z-2025 ze dne 31. 12. 2025 se nic nezměnilo a je zřejmé, že by propuštěním žalobce ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce z ČR. Žalovaný akcentuje, že žalobce se nachází v Evidenci nežádoucích osob (dále jen ENO) od 27. 8. 2025 do 24. 9. 2028. Okresním soudem Plzeň-město mu byl dne 25. 8. 2025 uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 3 let, nadto je žalobce dle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany vycestovat. Žalobce pobýval v ČR na základě zaměstnanecké karty, která mu nebyla prodloužena, poté na základě víza strpění, které mu bylo dne 2. 10. 2025 ukončeno. Svého neoprávněného pobytu si musel být

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

vědom, když osobně převzal výzvu k vycestování, neučinil však žádné kroky k legalizaci svého pobytu a pokud by nebyl kontrolován a zadržen policejní hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Ačkoli měl vycestovat ve lhůtě 7 dnů od právní moci trestního příkazu, pro své vycestování žádné kroky nepodnikl a otázku svého následného neoprávněného pobytu nijak neřešil. Uvedl, že měl v úmyslu najít si brigádu na stavbě, pravděpodobně tak kromě nelegálního pobytu chtěl rovněž vykonávat na území ČR nelegální pracovní aktivity. Žalobce je veden v SIS jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s platností do 25. 9. 2028, a to na základě údaje zadaného ČR. Před svým zajištěním žalobce v ČR ani jinde v EU nežádal o mezinárodní ochranu, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo. Žalobce byl v ČR dvakrát pravomocně odsouzen za trestnou činnost, kdy mu byl následně i uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 3 let. Nedisponuje cestovním dokladem, kdy mu byl dle jeho tvrzení v dubnu 2025 ukraden batoh s doklady. Odcizení dokladu nikde nehlásil a nepokusil si zajistit náhradní cestovní doklad. Ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu neuvedl žádné objektivní překážky, sdělil, že je ohrožen na životě z důvodu války. Na území ČR nemá žádné rodinné ani jiné vazby, jeho dcera a syn včetně rodičů žijí na Ukrajině, nemá tedy žádnou motivaci zde zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle svých slov bydlí žalobce asi půl roku na adrese T. X, P., a to s kamarádem J., od bytu nemá žádné klíče a za byt mu nic neplatí. Na území ČR tak není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoli doručovat nebo ověřit jeho adresu. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy s ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb v ČR, absenci dokladů, nelegální pobyt, nerespektování soudního vyhoštění, spáchání trestné činnosti spáchání trestné činnosti a dosavadní jednání vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení, nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o mezinárodní ochraně bez nutnosti omezení jeho osobní svobody, proto žalovaný shledal naplnění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále zkonstatoval nemožnost uložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, když tento na území ČR nemá žádné rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci ani žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ni žalobce bude skutečně zdržovat a správnímu orgánu bude poskytovat potřebnou součinnost. Závěrem žalovaný odůvodnil délku zajištění. Vzal v této souvislosti v úvahu, že podle § 32 odst. 6 zákona o azylu je krajský soud povinen žalobu žadatele zajištěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projednat a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem k tomu, že od podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného dne 12. 3. 2026 zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 33 dní, kdy tyto zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění v délce 180 dní, společně s průměrnou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku, činí tak celková lhůta pro prodloužení zajištění 33 + 5 dní, tedy celkem 38 dnů. Zajištění žalobce tak bylo prodlouženo do 16. 5. 2026, celkem je tedy zajištěn na 148 dnů s tím, že kdykoliv vyvstanou důvody pro ukončení zajištění, bude žalobce bez zbytečného odkladu ze zajištění propuštěn.

III. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

11. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neurčité a právně vadné. S odkazem na rozsudek podepsaného soudu ze dne 10. 9. 2025, č. j. 62 Az 28/2025-20 zdůraznil, že žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že propuštěním ze zajištění by byla ohrožena realizace rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, když však žádná taková realizace nepřipadá v úvahu. Následně žalobce poukázal na zásadu zajištění po co nejkratší dobu, kdy trvání svého zajištění považuje za neúčelné, byť ještě nedosahuje maximální délky 180 dnů. Nesouhlasí ani s argumentem žalovaného ohledně nestabilního zázemí, kdy žalobce poukazuje na to, že má nadále zajištěno ubytování na soukromé adrese T. X, P., má tak dlouhodobě zajištěnou adresu, na které může pobývat a má zde přátele, konkrétně kamaráda J., který mu po celou dobu pomáhá. Žalovanému taktéž nic nebrání v přemístění žalobce do pobytového střediska, kdy žalobce uvádí, že nemá v úmyslu zneužívat volného režimu, ať již bude přemístěn na soukromou adresu či do pobytového střediska, rovněž prohlašuje, že nehodlá páchat na území České republiky trestnou ani jinou protiprávní činnost a nehodlá jakýmkoliv jiným způsobem narušovat veřejný pořádek. Žalobce má také za to, že jsou dány případně i podmínky pro uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy úvahy žalovaného o nemožnosti uložení jsou opět velmi stručné, formalistické a nepřezkoumatelné, kdy žalovaný odkazuje na shodné důvody, které již byly uvedeny v rozhodnutí o zajištění a současně i na důvody uvedené v rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění. Současným stavem žalobce se žalovaný vůbec nezabýval. Žalobce v zajištění nemá žádné kázeňské problémy, naopak opakovaným prodlužováním zajištění se zhoršil jeho zdravotní stav po psychické stránce. Žalobce dále poukazuje na mimořádnost institutu zajištění cizince.
12. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.
13. Současně s podáním žaloby žalobce podal i žádost o přiznání odkladného účinku žaloby. Svou žádost odůvodnil tím, že nedošlo-li by k pozastavení účinků napadeného rozhodnutí, jeho následky by pro žalobce znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Žalobce má zároveň za to, že přiznání odkladného účinku žaloby není v rozporu s důležitým veřejným zájmem a újma, která by mohla vzniknout jiným osobám, by byla menší než újma hrozící žalobci, resp. žalobce má za to, že žádné jiné osobě v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě újma nehrozí.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a v plném rozsahu odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál.
15. Žalovanému je ze soudobé judikatury Nejvyššího správního soudu známo, že naplnění podmínky zajištění je při prodloužení zajištění nutno znovu vždy zvážit, a že význam zajištění je nutno měnit v závislostech na skutečnostech, které vyjdou najevo. Žalovaný uvádí, že posoudil vše a uvedl konkrétní důvod, pro který se nadále domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to s přihlédnutím ke zjištěním učiněným v průběhu řízení o mezinárodní ochranu. Žalovaný

uvedl, že vycházel ze zmíněných kritérií a má za to, že u žalobce nelze aplikovat mírnější opatření, jelikož zde není předpoklad, že by dodržoval zvláštní opatření a existuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění.

16. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

17. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
18. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
19. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námítky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*.
22. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*. V nyní posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 14. 4. 2026.
23. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný *rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní*
Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

24. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval. V této souvislosti lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025–26, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že je-li doba trvání zajištění *„dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění“*. Na rozhodnutí o prodloužení zajištění je tak třeba klást stejné nároky jako na rozhodnutí o zajištění, protože musí samostatně obstát. Žalovaný měl povinnost se v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabývat individuálními okolnostmi případu, zohlednit všechny podklady ze správního spisu, které měl k dispozici. Dále měl učinit přezkoumatelnou úvahu o tom, z jakého důvodu je třeba zajištění prodloužit a podrobně popsat, jak dospěl k délce doby prodloužení. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí těmito individualizovanými úvahami disponuje.
25. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce vztahující se k části odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 2 napadeného rozhodnutí), ve které žalovaný konstatoval, že se na důvodech zajištění uvedených v prvním rozhodnutí o zajištění nic nezměnilo a z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce. Krajský soud poukazuje na to, že žalovaný v navazujícím textu akcentoval, že žalobce se nachází v Evidenci nežádoucích osob od 27. 8. 2025 do 24. 9. 2028 a dále bylo zjištěno, že mu byl dne 25. 8. 2025 Okresním soudem Plzeň – město uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 3 let, nadto je žalobce dle § 54 odst. 2 azylového zákona povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ČR vycestovat. Krajský soud podotýká, že touto jasnou specifikací se napadené rozhodnutí liší od věci přezkoumávané soudem v řízení pod sp. zn. 62 Az 28/2025. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé a jasně seznatelné, že propuštěním žalobce ze zajištění by byla ohrožena realizace trestu vyhoštění uloženého žalobci, potažmo vycestování žalobce dle § 54 odst. 2 zákona o azylu.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí následně vyjmenoval skutečnosti, které v případě žalobce i nadále platí, zejména, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, kdy si tohoto neoprávněného pobytu musel být vědom a neučinil ani žádné kroky k legalizaci svého pobytu, a pokud by nebyl zadržen policejní hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Neučinil ani žádné kroky k vycestování po nabytí právní moci trestního příkazu, kterým mu byl udělen trest vyhoštění. Žalobce je veden v SIS a Evidenci nežádoucích osob, před zajištěním policií nepožádal o mezinárodní ochranu, ač mu v tom nic nebránilo. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani jiné vazby, jeho dcera a syn včetně rodičů žijí na Ukrajině, dle svých slov bydel asi půl roku na adrese T. X P., s kamarádem J, nemá však klíče od bytu a za byt nic neplatí.

27. S ohledem na dosavadní jednání žalobce i dle názoru soudu nelze oprávněně očekávat, že by se žalobce v případě umístění do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoliv změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici, nadto za situace, kdy jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany nebylo vyhověno. Uvedené důvody trvání zajištění tak považuje krajský soud za zcela přezkoumatelné, odpovídající obsahu správního spisu.
28. Pokud se jedná o dobu trvání zajištění, jak ji žalovaný vymezil na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, lze v této části shledat napadené rozhodnutí za zcela přezkoumatelné a zákonné. Žalovaný správně vycházel z toho, že již bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu s tím, že žalobci ke dni vydání napadeného rozhodnutí zbývala maximální délka soudního řízení o žalobě žalobce ze dne 12. 3. 2026 proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v délce 33 dnů společně s 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku, tj. celkem 38 dnů, které zároveň spadají do maximální délky zajištění 180 dnů. S tímto posouzením se krajský soud ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou.
29. Pokud se týče námitek stran neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, uvádí krajský soud následující.
30. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
31. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pobýval v ČR nelegálně a byl mu trestním příkazem Okresního soudu Plzeň – město uložena trest vyhoštění, který žalobce nerespektoval. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
32. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti

zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018–32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.

33. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také vědomé nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.
34. Soud zdůrazňuje, že skutečnost, že má žalobce zajištěno ubytování na soukromé adrese, kde může dlouhodobě pobývat na uvedených závěrech nic nemění, neboť kontaktní adresa je pouze jedním z předpokladů aplikace § 47 zákona o azylu. Nadto však soud podotýká, že přebývání u kamaráda, kdy žalobce nemá ani klíče od bytu a své oprávnění zde přebývat ničím nedoložil, nelze považovat za stabilní zázemí.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Z důvodu, že krajský soud již rozhodl ve věci samé, nebylo již potřeba rozhodovat o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě.
37. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

Ostrava 29. dubna 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.